

ningen, ligger aldeles ikke, at man skal være i Overensstemmelse med den augsburgske Konfession. Ja, den ærede Minister er gaaet videre, han har sagt: Det ligger heller ikke i Tilføjelsen om Folkekirkens Forskrifter. Der ligger det egentlig heller ikke, men saa er det, der kommer den mærkelige Slutning: dog kan en bevidst Modsætning mod disse symbolske Skrifter ikke tilstedes. Der er det, at Ministeren taler paa een Maade til den ene Side og paa en anden Maade til den anden Side. Til dem, der ere uhyggelige ved Symboltvangen, siger han: Ja, men disse Momenter i Menighedsraadet aa slet ikke at bestille med Anliggender, der have noget med den augsburgske Konfession at gøre. Paa den anden Side til dem, der ville have skærpede Bestemmelser, siger han: Ja, det er klart, at naar vi skrive „Folkekirkens Forskrifter“ i dette Løfte, kan en bevislig Modsætning til dem ikke tilstedes. Naar for øvrigt det ærede Medlem for Vorninge (Holm) og det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) og jeg have nøjedes med at foreslaa at stryge de sidste Ord „og Folkekirkens Forskrifter“, men lade „Lovgivningen“ staa, er det for det første, fordi det er ganske naturligt — det er der ikke noget at sige til — at man skal røgte sit Hverv i Overensstemmelse med Lovgivningen, det skulle alle lovlidige Borgere og særlig alle Borgere, der faa et Tillidshverv, men det var tillige, fordi det var i den Skikkelse, hele Udvalget havde vedtaget det paa et vist Tidspunkt af Udvalgets Arbejder. Jeg havde nemlig for mit Vedkommende foreslaaet at stryge det hele, men da Udvalgets Flertal nøjedes med at stryge sidste Ord „og den danske Folkekirkens Forskrifter“, ja, saa mente vort Mindretal ogsaa, at vi kunde slutte os dertil; derved naaede vi Hovedsagen. Men saa skete det, at Dagen forinden Betænkningen blev afgiven, tog Flertallet sit Forslag tilbage, og vi bleve altsaa staaende ene om at føre Flertallets egentlige Forslag i Udvalget frem. Jeg ved godt, at det er med stor Bekymring, at et Par Medlemmer af Udvalget ere gaaede med dertil. Af dette udsøgte Selskab var der et Par Medlemmer med nogenlunde haarde Halse, og det kneb haardt for dem — der sidder et æret Medlem derhenne og smiler. Nu hørte vi ogsaa her i Gaar, at det aabenbart har knebet haardt for det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), og jeg kan maaske godt udtale det, at naar disse frisindede Medlemmer af Udvalget gik med til sidst, var

det, fordi de vidste, at der ikke kom noget ud af det hele. De vidste, at det hele vilde ende til sidst i Kommissionens sorte Gryde — og det blev for øvrigt ogsaa udtalt —, thi ellers vilde jo frisindede Medlemmer virkelig ikke være gaaede med til noget saadant. Den højtærede Minister undskyldte sin Holdning med, at han dog var i Overensstemmelse med sig selv, ikke i Overensstemmelse med sig selv fra 1890 — det vilde han ganske sikkert ikke kunne hævde — men i Overensstemmelse med sig selv fra 1901; naar han altsaa ikke gaar 10 Aar tilbage, men 1 Aar tilbage, er den højtærede Minister i Overensstemmelse med sig selv. Men dette er heller ikke rigtigt; thi det Forslag, han har foreslaaet som Minister, er ikke det samme, som han foreslog i Fjor som Folketingsmand. Bl. a. findes dette overordentlig væsentlige og her i Diskussionen brændende Punkt om Løftet, der skal aflægges, ikke i det Forslag, der i Fjor blev fremsat af det ærede Medlem for Ringkøbing, det er noget, Ministeren har tilføjet som Minister. Den højtærede Minister kom med en ganske mærkelig Udtalelse; den skulde berolige dem, der overhovedet ere betænkelige ved at give Befolkningen Indflydelse paa Præstevalget. Han sagde: Herregud, det drejer sig jo ikke om saa store Sager, det drejer sig jo ikke om andre Præster end hidtil; der er et vist Antal teologiske Kandidater og et vist Antal Mennesker her i Landet, der ere kvalificerede til at blive Præster; dem maa vi jo tage og vælge imellem, hvad enten saa Præsteansættelsen foregaar paa en mere eller mindre demokratisk Maade. Jeg troede dog rigtignok, at det var Meningen med et Forslag om en mere demokratisk Ansættelse af Folkekirkens Præster, at det skulde skaffe os bedre Præster, men ikke de samme Præster som nu fordelte paa en lidt anden Maade. Jeg troede, at det var Meningen, naar Befolkningen selv kunde vælge og vrage, at vi da efterhaanden kunde faa en anden Præstebestand; det kan være, at der er nogle teologiske Kandidater, der ikke kunne faa Embeder, og at der er nogle Præster, der ikke kunne faa Embeder, det faar saa være; det, det kommer an paa ved Reformen, er, at den skulde skaffe os andre Præster end dem, vi nu have, ellers ved jeg ikke, hvad Reformen skal til. Den ærede Kultusminister synes at være meget forfærdet ved Tanken om, at der kunde prædikes forskelligt i de forskellige Kirker. Han omtalte mit Ideal: fri kirkelige Til-